

Seniorenwijsheid;

Dit jaar werk ik 40 jaar in de verpleeghuiszorg. Op zich geen prestatie en toch ook wel weer bijzonder. Ik realiseerde me dat er een soort van verwevenheid is gegroeid tussen mijn idealen, mijn familie en mijn werk. Ik ben gevormd door wat anderen aan mij geschonken hebben aan levenservaringen, aan levenswijsheid, aan liefde maar ook door minder positieve belevingen. Ik ben ook gevormd door wat er op mijn levenspad kwam. En ik mag zelf bijdragen aan het leven van anderen. Bewoners waren bij mijn huwelijksviering, collegae kwamen feliciteren bij de geboorte van onze kinderen. Toen ik ziek was heb ik ervaren dat ze mij ondersteunden en mij hielpen genezen. Bij het overlijden van dierbaren hoorden ook zij mijn verdriet aan. Mijn vrouw en kinderen luisterden naar mijn verhalen over het werk en over de mensen die ik ontmoet had. Zij gaan in en naast mij door het leven.

Mijn vader en moeder vormden mij al vanaf het moment dat ik alleen nog maar kon schreeuwen om voeding en aandacht. Zo hebben mijn vrouw en ik onze kinderen ook weer gevormd. En uiteraard zijn vrienden en burens van groot belang in mijn leven. Kortom; ik ben gevormd door vele invloeden waarvan naast het gezin, het werk een belangrijke is. Ik ben een soort knooppunt van relaties lijkt me. En zijn we dat niet allemaal? In die verbondenheid van relaties, van ervaringen telt elke daad mee aan de vorming van elk mens en van onszelf. Een goede daad werkt mee aan het geluk van mensen en een betere samenleving en een misdaad breekt alles weer af. Als ik zo terugkijk op mijn leven tot nu, realiseer ik me hoe wij mensen ten diepste verbonden zijn met elkaar. Ik verbaas me tegelijkertijd echter ook dat we elkaar zo de maat nemen en zo overtuigd door ons eigen oordeel elkaar beschimpen en beschadigen. We hebben een kort lontje gekregen zeggen we dan geruststellend. Naar elkaar luisteren, elkaar wat ruimte geven en elkaar proberen te begrijpen klinkt op dit moment bijna als zwakheid. Er zijn krachten in de samenleving aanwezig die mijn beangstigen.

Als ik met mensen in het verpleeghuis praat over wat zij belangrijk vinden in hun leven, dan komt saamhorigheid steevast ter sprake. Zij hebben in een leven van 80, 90 en 100 jaar geleerd dat je een ander mens nodig hebt. Dat je soms een woord moet inslikken om de vrede te bewaren. Dat soms ook het eigen belang ondergeschikt is aan het gemeenschappelijk belang. Het raakt me toen een senior vanuit haar hart zei in een gesprek, dat iets goeds doen of een goed gesprek hebben met een ander mens haar gelukkig maakt. Het lijkt soms wel iets uit een cultuur van lang geleden. Zijn wij niet uit balans geraakt in enkele generaties tijd is de vraag waar ik een antwoord op zoek.

In mijn werk hoor ik graag de verhalen van mensen met levenservaring. Ze helpen mij om me staande te houden. Ik zou willen dat we wat meer aandacht zouden schenken aan de seniorenwijsheid in onze samenleving.